

> הבלוג של shahf11

29 ביוני 2008, 3:28

חיה בסרט(ן)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

למען יורו ויראו.

פורסם ב22 ביוני 2008, 16:11 בכללי

בכל פעם הארועים המשמימים האלו. בהם מעורבים גברים בשני צבעים של חולצות (לא משהו אם תשאלו אותי) כדור ומדשאה ענקית וירוקה. מתרגשים עלינו לטובה, אני מוצאת את עצמי בלתי מוכנה. שלא לומר מוכת תדהמה.

רגע, לא הייתה ליגה כזו לפני שבועיים? אני שואלת את גברברי הבית בתמהון רב. והם כבר אפילו לא מנסים להסביר לי מילולית מה ההבדל בין משחק כזה או אחר. מתוך ידיעה שקשת תפיסה אנוכי. ולכן, פוטרים אותי בתנועת יד חדה, קצרה ומהסה.

יחד עם זאת, כאשר אני סוקרת את המאורעות שמביאים אותנו בכל פעם עד לסיטואציה הסופית. (דהיינו צפיה במשחק). אני מוצאת שהכתובת הייתה על המגרש. רק אני בטפשותי הרבה לא השכלתי לקרא אותה. ולכן, החלטתי באופן חד משמעי וברור לתת ברמזים סימנים ברורים ומפורשים. על-מנת שבפעם הבאה אני וגם אתן (סליחה אבל חושבת שאין גבר שיזדהה עם הדברים שיכתבו להלן). נקדם את פני הרעה המתרגשת עלינו. ונוכל לה.

ורבי מרדונה ורבי פלה היו נותנים בהם סימנים: (כן, אני יודעת שאלו שחקני עבר. אבל לא מצליחה להזכר בשום פנים ואופן בשם מן ההווה. אז בשביל זה להתנפל עליי???)

הרמז הראשון: גברברי הבית מעוניינים לרצות.

ומעשה שהיה כך היה. לאחר מספר ימים של העדרות מן הבית. אני פותחת את הדלת. ממלמלת לעצמי מנטרות שלמדתי פעם. ועובדת על עצמי בטכניקות מתוחכמות של הרפיה ודמיון מודרך. הכל, על-מנת שלא אתעצבן מן הבלאגן אשר ברור לי שאפגוש בדקות הקרובות.

אלוהים אדירים!!! פרצתי לבית השכנים. אחרת אי אפשר להסביר את העובדה שהבית מחייך אלי בזהק מנקיון.

מבט שני ושלישי מבהיר לי שהגעתי לביתי שלי. ומישהו דאג לשמור עליו נקי וממורק. מחשבות מרושעות מנצנצות במוחי. נגשת לכיור, והוא מחייך אלי בבוהק לבן, פותחת בתנופה ארוכות אך הם עומדים איתנים ומסודרים. נכנסת על קצות האצבעות לשרותים והאמבטיה ו...הפלא ופלא. איש לא שכח את מושב האסלה מורם לגבהים. מרוב התרגשות אני נופלת בפעיות אושר על כל אחד ואחד מגברברי הבית. ומלמלת לעצמי ולהם עד כמה השתלם לחנך אותם במשך שנים רבות. ולקצור כעת את הפירות... (יש לשים לב, גם כאשר העיניים מצועפות מלחלוחית ודמע למבטים המוחלפים בין הגברברים. עין חדה תבחין באיתותי הצלחה המוחלפים בין הנוגעים בדבר. ובקריצה שובבה הרומזת לסיכולתה של האם הפתיה)

הרמז השני: כלום לא נאמר מפורשות. אך הברית קיימת.

אנחנו מוזמנים לארוחת ערב ביום שישי אצל חברים. איש לא רוטן על כך שלא התייעצתי קודם. איש לא מביע חוסר שביעות רצון מן ההחלטה או המאמץ הכרוך בה. להפך, בשעה היעודה עומדים הגברברים בטור עורפי, חפופים ומסורקים ומאיצים באם הבית והבת לצאת לארוע. הסעודה מתנהלת על מי מנוחות. תוך כדי שיחה ערה. והתנהגות הולמת בהחלט. ולפתע...האמצעי מאותת לח. וח. מחזיר לו באיתות מרומז. ושניהם פונים אלי בדחילו ורחימו. "לא כדאי שנחזור? את בוודאי עייפה?". אני כמעט מתעלפת מרוב הוקרת תודה.

אך מחייכת את חיוך מליון הדולר. של טוב הלב והשפע. ומחזירה להם בנדיבות: "עייפה?? אני??? מה פתאום!!!"

נהנית מכל רגע!!!. האמצעי נזכר פתאום שברצונו לצעוד הבייתה (כל מי שמכיר את הנפשות הפועלות יודע שהאמצעי סבור שגם על מנת לרוקן את פח האשפה יש להשתמש בשרותי "אמא הסעות" כך שאקט זה אמור להדליק נורות אדומות וצופרי אזעקה). וח. המחליף המודרני של גדול המחנכים יאנוש קורצ'אק מפציר באמצעי לחכות כי מיד הוא יסיע אותו במכונית השרד. (היי מה קרה לנאומים חוצבי הלהבות על התדרדרות הדור? על הרפיסות והעצלנות?) תוך פחות משתי דקות. כולנו ישובים חגורים וזקופים בדרך לביתנו. הרחוק מרחק פסיעה.

הרמז השלישי: תזונת ספורט.

תוך דקות מן הרגע בו אנחנו נכנסים הבייתה. הופכים הגברברים למעין מלצרים במסעדה מזרחית. משום מקום יוצאות להן פינכות מלאות בפיצוחים בשלל צבעים וצורות. בירה צוננת נמזגת לכוסות חסרות השראה. אשר מספרם המדוייק הוא שניים. (חדי העין מבינכם יבחינו כי גברברי הבית מגלים אחריות לגבי הדיאטה בה פצחתי ולכן לא מפצירים בי להצטרף. ואף לא גורמים לי להתפתות, על ידי כך שאפילו לא מביאים כוס בעבורי.) אני בטוחה שבשלב הזה הייתי כבר יכולה לעלות על הקנוניה שנתקמה נגדי. אילו היו רק לובשים הגברברים גופיית סבא לבנה. ומבליטים את הכרס שאין להם. (ככה קרובה, הייתי לפיצוח העיניין. זו הייתה שאלה של שניות. אך בגלל העלמם של פרטים חשובים לא עליתי בזמן על הקנוניה)

הרמז הרביעי: תנוחת הישיבה.

באופן שגרתי המשפחה צופה בטלוויזיה בשלל תנוחות בין יושבין ובין מסובין. אין חוקים נוקשים בביתנו הליברלי. אך דווקא בערבים אלו ישנו מכנה אחד רחב לאופן בו בוחרים גברברי הבית לשבת. השולחן העמוס בתקרובות מתפצחים מורחק מהם קלות. ואז הם מרימים את הקלונסאות המכונות רגליים ומניחים אותם ברישול בין הגרעינים, לבירה, ולמגבת המטבח. הדבר היחיד היכול להשפיע על תנוחת הפרקדן הזו הוא גול. של אחת הקבוצות.

הרמז החמישי: תרבות הדיבור משתנה.

אם בימים כתקנם. השיחה קולחת בעברית. מתובלת בסיפורים או קוריוזים מהווי היום של כל אחד. בטונים פחות או יותר נעימים לאוזן. הרי שמרגע זה יש שינוי בתרבות הדיבור. ראשית, אוצר המילים משתנה. משפטים כמו "איזה כלב, הוא לא רואה לאן הוא מכוון" או "איזה גדיוט" (שימו לב. גדיוט היא מילה הנאמרת כאשר נדמה שמישהו עומד להבקיע שער והוא "גדול" ואז הוא מחטיא ולכן הוא "אדיוט"). אך כמה נחת אפשר להפיק בערב אחד.

בכל פעם אני נשבעת לעצמי שאזהה את הרעה עוד לפני שהיא מתרגשת עלינו. ואסע רחוק לאיזה אי אקזוטי. או אנצל ימים של קהות חושים לשופינג פראי וחסר סוף. ובכל פעם אני מגלה שלא קראתי את הסימנים בדרך.
אבל בפעם הבאה... בפעם הבאה... אתם עוד תראו!!!

<< [לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה](#) >>

[חזרה לבלוג - חיה בסרט\(ן\)](#) | [הוספת תגובה](#)